

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: C. H. N.
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2018 č.j. KRPA-233312-48/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2018 č.j. KRPA-233312-22/ČJ-2018-000022, a to o 90 dnů.
2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že dne 9. 7. 2018 byla zaslána žádost příslušným vietnamským úřadům o ztotožnění žalobce, od té doby pak nedošlo k žádným krokům jak ze strany Vietnamu, tak patrně ani ze strany českých správních orgánů. Podle žalobce nejsou činěny žádné úkony za účelem dosáhnout realizace účelu zajištění, tedy vyhoštění žalobce, a to již po dobu delší než dva měsíce, a žalovaný se ani nesnažil být jen urgovat vietnamskou stranu. Napadené rozhodnutí bylo tedy dle žalobce vydáno v rozporu s tím, že ze strany příslušných správních orgánů nejsou podnikány kroky směřující k vyhoštění žalobce, což činí další prodlužování zajištění žalobce jednoznačně nezákonným. Žalovaný pak ani více než dvouměsíční absenci činnosti příslušných policejních orgánů nijak nevysvětlil, a dokonce ani nekomentoval; rozhodnutí činí navíc nepřezkoumatelným. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 6. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. KRPA-233312-22/ČJ-2018-000022, kterým rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody s tím, že v této době je třeba ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání jeho náhradního cestovního dokladu. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2018 č.j. 2 A 69/2018-35; řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku je vedeno Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Azs 315/2018. Žádostí ze dne 22. 6. 2018 č.j. KRPA-233312-30/ČJ-2018-000022 žalovaný požádal Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení pobytového režimu cizinců o zjištění totožnosti žalobce. Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců, skupina zjišťování totožnosti a ENO, zaslalo žalovanému sdělení ze dne 13. 9. 2018 č.j. CPR-19964-4/ČJ-2018-930310-T247, kde je mimo jiné uvedeno, že po obdržení a prostudování zbývajících spisového materiálu a uplynutí zákonné lhůty pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla dne 9. 7. 2018 cestou Ministerstva zahraničních věcí a

Velvyslanectví České republiky, konzulárního oddělení v Hanoji zaslána žádost o readmisi státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky dle čl. 3 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států na imigrační odbor Ministerstva veřejné bezpečnosti v Hanoji; do dnešního dne neobdrželo Ředitelství služby cizinecké policie žádnou zprávu od imigračního odboru Ministerstva veřejné bezpečnosti v Hanoji týkající se totožnosti cizince; lhůtu ověření totožnosti cizince a následné vystavení náhradního cestovního dokladu nelze predikovat. Až poté, co bude totožnost cizince ověřena a příslušný imigrační odbor v Hanoji vystaví náhradní cestovní doklad, může Ředitelství služby cizinecké policie přistoupit k samotné realizaci správního vyhoštění; tato může být s ohledem na způsob provedení realizace správního vyhoštění časově náročná (zejména v případě realizace správního vyhoštění do země původu s policejní eskortou). Jmenovanému cizinci byla opakovaně nabídnuta možnost dobrovolného návratu prostřednictvím Ministerstva vnitra, oddělení dobrovolných návratů. Realizace dobrovolného návratu ze zajištění po ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu probíhá zpravidla do 14 dnů od vydání náhradního cestovního dokladu, a to v závislosti na dostupnosti zajištění potřebných letenek. Z dosavadního jednání cizince je však patrné, že tento nemá zájem o dobrovolný návrat do země původu. V daném případě tedy Ředitelství služby cizinecké policie následně přistoupí k zajištění realizace správního vyhoštění cizince s policejní eskortou. Ta by byla provedena ve spolupráci s Ředitelstvím služby cizinecké policie, oddělením doprovodu letadel. Celý proces realizace správního vyhoštění s policejní eskortou je časově mnohem náročnější než výše zmíněný dobrovolný návrat s asistencí Ministerstva vnitra. Reálná doba přípravy realizace správního vyhoštění občana Vietnamu do země původu s policejní eskortou činí přibližně 40 dnů od vydání a doručení náhradního cestovního dokladu (proces realizace správního vyhoštění zahrnuje: zajištění letenek pro výše uvedeného cizince a eskortu, zajištění ubytování pro členy eskorty před zpátečním letem, zajištění potřebných víz pro policejní eskortu cestou Ministerstva zahraničních věcí na Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v Praze, zajištění potřebné součinnosti s orgány Vietnamské socialistické republiky v Praze při příletu eskorty do Vietnamu, zajištění pomoci při tranzitu na tranzitním letišti dotčeného státu cestou do Vietnamu). Z výše uvedených skutečností a s důrazem na stále probíhající ověřování totožnosti a absenci jakéhokoli platného cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie je zřejmé, že dosavadní lhůta zajištění cizince je s ohledem na složitost zajištění celého procesu vyhoštění nedostačující.

7. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 9. 2018 č.j. KRPA-233312-48/ČJ-2018-000022 žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2018 č.j. KRPA-233312-22/ČJ-2018-000022, a to o 90 dnů.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je

nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

10. V § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“
11. Žalobce ve svém doplnění žaloby namítal nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce doby (90 dnů), na kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo, jakož i nesplnění podmínek pro prodloužení doby trvání zajištění z důvodu, že nejsou činěny žádné úkony za účelem vyhoštění žalobce.
12. K tomu lze odkázat na s. 9 – 10 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že tímto rozhodnutím byla žalobci stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění; správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění; vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nyní nedisponuje platným cestovním dokladem, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní; v první řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti žalobce na příslušném zastupitelském úřadu, na základě čehož může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění; k tomuto účelu byla s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Dále žalovaný citoval ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 9. 2018 (jeho rekapitulaci viz výše) a uvedl: „*Z uvedeného vyplývá, že kroky k ověření Vaší totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty a ověření Vaší totožnosti je stále ještě v běhu, a tudíž je reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění již bude vydán náhradní cestovní doklad a bude tak moci být naplněn účel tohoto rozhodnutí, a to zejména bude moci být realizováno Vaše správní vyhoštění zpět do domovského státu, a tím bude ukončen Váš nelegální pobyt na území. Správnímu orgánu je z běžné praxe známo, že ověření totožnosti a vydávání náhradního cestovního dokladu cestou zastupitelského úřadu pro státní příslušníky Ukrajiny je zdoluhavý proces. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 40 – 60 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená. Předchozí lhůta zajištění nebyla vzhledem k výše uvedeným důvodům pro realizaci dostatečná, proto správní orgán přistupuje k jejímu prodloužení. Správní orgán při přezkumu podmínek zajištění se*

nemůže ztotožnit s Vaším případným propuštěním ze zajištění, neboť z předchozího Vašeho jednání je zřejmé, že ve Vašem případě existuje nebezpečí opětovného zmaření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a pokračující protiprávní činnosti. Tento závěr koresponduje s odůvodněním v rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 22. 6. 2018.“

13. Městský soud v Praze shora odkazované odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Z napadeného rozhodnutí je znatelné, proč žalovaný přikročil k prodloužení doby trvání zajištění o 90 dnů (byť kroky k ověření totožnosti žalobce byly podniknuty, toto ověření do vydání napadeného rozhodnutí neskončilo a je stále v běhu – teprve poté lze žalobci vydat náhradní cestovní doklad, s nímž může vycestovat). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve spojení s jím odkazovaným sdělením Ředitelství služby cizinecké policie pak je zcela zřejmé, jaké konkrétní kroky byly podniknuty k ověření totožnosti žalobce, a potažmo i k vydání jeho náhradního cestovního dokladu. Městský soud v Praze uzavřel, že odůvodnění napadeného rozhodnutí netrpí žádným deficitem, který by způsoboval jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost.
14. Žalobcově stěžejní námitce o tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku nečinění žádných úkonů k dosažení realizace účelu zajištění, nelze přisvědčit. Jak vyplývá ze správního spisu, bezprostředně po vydání rozhodnutí o zajištění žalobce žalovaný požádal Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení pobytového režimu cizinců o zjištění totožnosti žalobce. Dne 9. 7. 2018 pak Ředitelství služby cizinecké policie cestou Ministerstva zahraničních věcí a Velvyslanectví České republiky, konzulárního oddělení v Hanoji zaslalo žádost o readmisi žalobce jakožto státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky. Ze správního spisu ani vyjádření žalovaného neplyne, že by ze strany orgánů cizinecké policie byly činy jakékoliv další úkony v této věci. Tato skutečnost však dle závěru soudu nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Bylo totiž na příslušných orgánech Vietnamské socialistické republiky, aby žádost českých orgánů vyřídily a přistoupily k ověření totožnosti žalobce (a následně k vydání jeho cestovního dokladu). Lze připustit, že by bylo vhodné, aby v případě této přibližně dvouměsíční nečinnosti byla vietnamská strana ze strany české znovu kontaktována, resp. aby došlo k urgenci žádosti (do budoucna pak takový postup lze žalovanému, resp. Ředitelství služby cizinecké policie doporučit). Tím, že tak žalovaný (resp. Ředitelství služby cizinecké policie) neučinil, však v nyní posuzovaném případě nebyla způsobena nezákonnost postupu orgánů cizinecké policie ani následně vydaného žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Nečinnost totiž nebyla způsobena českými orgány cizinecké policie, nýbrž orgány vietnamskými, tedy Ředitelství služby cizinecké policie ani žalovaný nezpůsobili prodlení při ověřování totožnosti žalobce a následném vyhotovení jeho cestovního dokladu.
15. Ze shora uvedených důvodů tento žalobní bod nemůže obstát. Na okraj soud v této souvislosti odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se administrativních obtíží v procesu správního vyhoštění (navíc je v citované judikatuře hovořeno o případech, kdy je vyhošťování cizinců do určité země statisticky často neúspěšné – ani žalobce pak netvrdil, že by to byl právě případ Vietnamské socialistické republiky), srov. jeho rozsudek ze dne 4. 5. 2016 č.j. 3 Azs 1/2016-36, jímž byla zamítnuta

kasační stížnost cizince proti rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí orgánu cizinecké policie o prodloužení doby zajištění cizince: „*Otázkou realizace správního vyhoštění v situaci, kdy zde existují administrativní obtíže v samotném procesu správního vyhoštění, se Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobných věcech zabýval opakovaně např. ve věcech, které vedl pod sp. zn. 3 Azs 282/2015, nebo sp. zn. 4 Azs 250/2015. Nejvyšší správní soud tedy k této otázce zaujal postoj, který je již setrvalý, a obdobné argumenty jiných stěžovatelů neshledal důvodnými. Obecně tedy platí, že nelze připustit, pokud je vyhošťování cizinců do určité země původu často neúspěšné, aby české státní orgány na toto vyhošťování fakticky zcela rezignovaly ve vztahu k dalším cizincům pocházejícím z této země, a že by z tohoto důvodu měly rezignovat právě na ty kroky, které mají realizaci vyhoštění cizince umožnit a mezi něž zajištění cizinců patří.*“ Podobně lze odkázat i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016 č.j. 8 Azs 156/2015-44 či Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 1. 2016 č.j. 78 A 38/2015-21. Podstatné je, že žalovaný, resp. Ředitelství služby cizinecké policie v době mezi vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce a vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce nebylo nečinné a pokusilo se dosáhnout ověření totožnosti žalobce (dne 9. 7. 2018 byla vietnamským orgánům zaslána žádost o readmisi žalobce), jakož i vydání jeho cestovního dokladu.

16. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
18. Ustanovený zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně